

samtidig forhøre sig om muligheden for at få aldersrente og søge den, når de bliver klar over, hvor meget de kan få.

Der vil for 65—67-årige i overgangstiden være et særligt incitament, idet disse gennem konstatering af deres ret til aldersrente vil kunne opnå folkepension, endog før det 67. år.

Ifølge folkepensionsbetænkningen (side 72) var der i 1951 ca. 125 000 personer, som mentes berettigede til aldersrente, men ikke havde søgt. Det kan ikke på forhånd vides, hvor mange af disse der nu vil søge aldersrente, eller hvor meget de kan få i rente. Antages, at hver nytillkommen aldersrentemodtager vil kunne få gennemsnitligt ca. 1 000 kr. i rente (den gennemsnitlige udgift til aldersrenter m. v. var i 1953—54 ca. 2 365 kr. pr. aldersrentemodtager), vil merudgiften, alt efter hvor stor en del af de 125 000 personer der melder sig, blive:

Ved nytilgang	Merudgift	Heraf	
		komm. andel	
	Mill. kr.	Mill. kr.	
2/5 = 50 000 ..	50	15	
3/5 = 75 000 ..	75	22,5	
4/5 = 100 000 ..	100	30	
5/5 = 125 000 ..	125	37,5	

Det nævnte antal på ca. 125 000 er formentlig vokset til ca. 140 000 i 1957.

Det kan meget vel tænkes, at nytilgangen bliver så stor, at merudgiften for kommunerne ret hurtigt vil blive 25—30 mill. kr.

- Der er ikke i forbindelse med forslaget til ændring af folkeforsikringsloven foreslået nogen ændring af forsorgslovens § 297, hvorfor man indtil videre må regne med, at de nye aldersrentegrundbeløb (+ børnetillæg) bliver normen for kommunehjælp. Dette vil medføre en stigning i udgiften til kommunehjælp, som for Københavns kommune er beregnet til ca. 2,5 mill. kr. og for Aarhus kommune til ca. 385 000 kr. For hele landet skønnes at merudgiften bliver ca. 10 mill. kr., d. v. s. en nettoudgift for kommunerne på ca. 7 mill. kr.
- Den påtænkte forhøjelse af huslejen i rentemodtagerboliger vil omvendt give

kommunerne en refusionsmæssig fordel, såfremt lejestigningen fuldtud inddrager den del af de pågældende rentemodtageres rentestigning, der hidrører fra, at de i modsætning til hidtil kommer op på fuldt rentetillæg og desuden får brændselstillæg, hvilket efter foretagne beregninger vil betyde ca. en fordobling af de nugældende lejebeløb.

Merudgiften på aldersrenteregnskabet er for Københavns kommune beregnet til 1,86 mill. kr., og for hele landet vil man skønne der bliver tale om ca. 5 mill. kr.

Når dette beløb føres som aldersrente, bærer kommunerne 30 pct., medens kommunerne, sålænge det optræder som underskud på aldersrenteboligerne, bærer 50 pct. Kommunerne opnår altså en merrefusion på differencen eller 20 pct. af de 5 mill. kr., altså ca. 1 mill. kr.

- Aldersgrænsen for opnåelse af aldersrente forhøjes efter en overgangsperiode til 62 år for enlige kvinder og 67 år for alle andre, og dette betyder tillige, at invaliderentemodtagere først overgår til aldersrente ved 62 henholdsvis 67 år. Renten til de pågældende vil altså i 2 år længere end hidtil kunne opføres som invaliderente, hvilket giver kommunerne en refusionsmæssig fordel. Eksempelvis kan nævnes, at Københavns kommune, hvis bestemmelsen bliver gennemført uden en overgangsperiode, efter foretagne beregninger vil få en årlig mindreudgift (netto) på knap 0,5 mill. kr. Fordelen vil formentlig opvejes dels af, at aldersrente efter dispensation fortsat kan gives fra 60 år, og at antallet af dispensationer må ventes at stige, når aldersgrænsen for aldersrente hæves, og dels af, at antallet af personer, der får kommunehjælp, indtil de kan søge aldersrente, formodes at ville stige.

Ser man bort fra kommunernes merudgift til kontingenthjælp som følge af forhøjelsen af invalideforsikringspræmierne og fra kommunernes administrationsudgifter vedrørende folkepension, som det foran er foreslået at kommunerne får dækning for, kan de økonomiske virkninger for kommunerne i henhold til foranstående bemærkninger opsummeres således: